

at Byggeraseriet, navnlig i Kjøbstæderne og Kjøbenhavn, har en stor Andel i de Millioner, med Hensyn til hvilke det ærede Medlem kunde underrette os om, at der var indgivet Ansøgninger om en højere Rente. — Den ærede Conseilspresident synes ikke tilbøielig til at følge det Forslag, som er fremkommet i Finantsudvalget, uden at der er blevet stillet noget Ændringsforslag i saa Henseende, nemlig om at give Understøttelse til Sparekasserne. Det forekommer mig at den ærede Conseilspresident opfatter denne Sag paa en noget anden Maade, end jeg kan opfatte den. Det er givet, at der i Diebliffet er en Forlegenhed til Stede med Hensyn til Prioriteter, men det syntes, at den høitærede Conseilspresident gik ud fra, at Sparekasserne skulde have permanente, stedsevarende Laan. For mig staar det saaledes, at det egentlig er den kommende Juni Termin, man frygter for; man frygter for, at der skal blive opagt ikke saa Kapitaler netop til den kommende Termin. Det er en diebliffelig Forlegenhed, som man er kommen i, men hvis Landet faar en god Høst i dette Aar, saa er jeg overbevist om, at en stor Del af de Beklager, som man nu hører med Hensyn til Terminforlegenheder, atter ville forsvinde. Jeg tror, at det vilde være et overordentlig stort Gode, hvis der kunde gives et saadant foreløbigt Laan, og jeg tror ikke, at det store Apparat, som det er stillet i Udigt, at man maatte sætte i Gang for at kunne undersøge disse Laan, vilde være nødvendigt. Den høitærede Conseilspresident fandt et Bevis for, at der ikke var en saadan Trang til Laan, i den Omstændighed, at Nationalbanken havde udlånt en Del Millioner, og at disse Millioner for en stor Del vare blevne tilbagebetalt; men jeg tror ikke, at han kan finde nogen sand Støtte i dette Bevis, thi Nationalbanken fordrer sine 7 a 8 pCt. for de Millioner, som den gav ud, medens det, naar man blot havde ordentlige Værdipapirer, vilde være i høj Grad let at faae Penge til langt billigere Rente. Jeg kjender Sparekasser, som i London have faaet Laan til 2½ pCt., foruden Provisionssomkostninger, for dermed at dække deres Gjæld, og naar man saaledes kan faae Penge for en langt billigere Rente i Udlandet, vilde det dog virkelig være unaturligt, om man skulde give vore egne Banker 7 a 8 pCt. Derfor ligger der ikke noget afgjørende Bevis i den Omstændighed, at Nationalbanken har faaet sine Penge tilbage i saa store Mæster, thi den har netop faaet sine Ublaar dækkede paa Grund af den høie Rente. Den høitærede Conseilspresident henviste til Kreditforeningerne. Ja, der kunne Laansøgerne jo gaa hen, men der er noget Farligt derved. Det er allerede nævnt, at den, der har en sekundær Prioritet og har faaet sin første Prioritet opsagt, har meget vanskeligt ved at ordne sine Prioritetsforhold, naar han skal søge en Kreditforening, idet han da for at dække

sin første Prioritetshaver skal tage et langt større Laan, end han tidligere har havt, og det er altid et tvivlsomt Spørgsmaal, om den sekundære Prioritetshaver vil finde sig tilfredsstillt med et saadant Laan. Han vil da let komme i meget stor Forlegenhed, og hvis han i det Diebliff, han er i Forlegenhed, skal søge en Kreditforening, saa vil den naturlige Følge deraf være den, at der fremkommer en Synken i Kursen, idet der da vil blive udbudt en stor Del flere Papirer paa Markedet, end det sædvanlig er Tilfældet. Jeg vilde derfor anse det for tilfredsstillende, om den høitærede Finantsminister efter Udvalgets Ønske vilde tage under Overveelse, om der ikke paa en lempelig Maade foreløbig kunde bringes Hjælp til visse Kasser, der have Prioriteter, som de have været nødsagede til at opstige, for at de ikke skulde komme i saa stor Forlegenhed, som de ellers muligvis vilde komme i; men dog kun som et foreløbigt Laan, ikke som et permanent Laan. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) omtalte Livsforfikkingselskabet og mente, at det ikke udviklede nogen stor Virksomhed. Jeg vil kun hertil sige, at Livsforfikkingselskabet er omtrent ufjendt blandt den almindelige Befolkning. Medens vi ikke sjældent have tydske, franske og andre udenlandske Agenter, som rende os paa Dørene og bede os om at lade os forsikre i deres Selskaber, saa ser man sjældent eller aldrig noget til det danske Livsforfikkingselskab. Det er en luttet Bog for Befolkningen her i Danmark i Almindelighed, og det vilde derfor vistnok ikke være til nogen Skade, om der blev gjort større Anstrengelse for, at dette fortrinlig indrettede Selskab kunde komme noget mere til sin Ret og blive noget mere udbredt blandt Befolkningen. Der har været talt om Lotteriet, og den ærede Ordfører har omtalt det Værdige i, at vore Barelatterier ere blevne til Pengeletterier. Jeg kan selvfølgelig konstatere dette. Der er næsten ikke et eneste Lotteri, hvor man ikke, naar man vil give adskillige pCt., kan faae Penge i Stedet for Varer, naar man vinder en Gevinst, og det var dog egentlig til Industriens og Haandværkets Fremme, at saadanne Lotterier for en stor Del bleve etablerede. De ere nu blevne til Pengeletterier. Jeg skal kun i Forbigaaende gjøre opmærksom paa, at da vort Klasseletteri jo har en saa betydelig Indtægt og saa stort et Overskud, som den høitærede Conseilspresident meddelte, saa er der noget Forunderligt i, naar vi have et saadant Lokkemiddel, en saadan Statsanstalt, at f. Ex. en velhavende Mand, som spiller paa et helt Lod i Klasseletteriet, betaler til Statskassen for at faae Lov til at spille derpaa, 120 Ore om Aaret i Stempelafgift, medens den fattige Mand derimod, som spiller hele Aaret igennem paa et ottendeds Lod, beregnet efter et helt Lod, betaler 8 Gange saa meget, eller 960 Ore om Aaret i Stempelafgift til Statskassen for at faae Lov til